

Еди Маринов

Цикъл „Пиянство и лудост“

Пиянство

Когато снощи отново пиян,
във къщи прибрах се, до уши засмян
се чувствах прекрасно, страхотно,
дори не забелязах колко е спящо, самотно.

Но после дойде онзи очакван миг на истината,
когато в леглото си в туй състояние легнах,
отпървом ми нямаше нищо, само гномът в главата,
със чукчето малко отзаде кънтеше: трах, трах, трах.

И след туй започна да става страшно,
защото лежейки замаян, лампата загасил,
в тази обстановка проста, позната домашна,
осъзнах колко всъщност отново съм се напил.

Дойде и моментът да се позачудя,
как точно да легна, за да не се бързо събудя,
от чувството гадно в стомаха ми жалък,
желаещ да изхвърли и последните глътка и зальк.

И знам си – странично не мога да легна,
защото тогава въобще от люлеенето не ще аз заспя,
а освен това веднага мисълта ме жегна,
че ако по корем остана, може и както пиян съм да се задуша.

Затуй аз удобно, доколкото можех,
завих се и по гръб се разположих
и втренчен във мъничка точка на белия таван,
чак сега осъзнах, колко във тази къща съм сам.

Но точката недна не ще да остане,
мърда се тя безспир по тавана,
и чувството гадно във мен породи се,
че все едно кораб съм, блъскан от вълните.

И таз морска болест не дава ми мира,
естествено – да заспивам, не мога, не искам
и малки частици във мене умират,
отивайки на съня в света, оставяйки ме абсолютно сам.

От немай-къде рано или късно умът ми буден
пренася се също в този свят на сенките бледен,
но скоро гномчето с малкия си чук се обажда
и отново мъчението вече описано за пореден път поражда.

И тъй – става утро, слънцето изгрява,
аз ставам да пия кафе и да пуша цигара
и осъзнавам, че много лекарства ще трябват,
за да мога що годе нормално този ден да изкарам...

Пиянство II

Сега съм велик, грандиозен,
всесилен, атеистичен, е, и малко помпозен,
с всичкия стил, който показвам,
с идеите и думите, които изказвам...

Но – аз съм пиян и всичко ми е позволено,
няма затворена врата пред мене в тази вселена,
в тази забрава, с тази заблуда сега живея
и точно това чувство искам да възпея...

Защото когато пиян съм, съм всичко –
Дявол и Бог, Ученик и Учител, Детенце и Чичко
и всичко тогава аз си позволявам,
а после – изтрезнял – нищо от това не признавам...

Сега аз съм всичко и всички – необуздан, необременен,
не мисля за махмурлука, с който ще почна утрешния ден,
затова и аз съм Аз сега, вечно, някъде, тук
и върша каквото си искам – на всички напук...

Махмурлук

Все още съм тук – на реалността напук,
мъчи ме онзи вездесъщ сутрешен махмурлук,
отивам в близката кръчма да пия една бира,
преди да изям шкембето усещам как същността ми умира...

За да се събудя някак пуша цигара след цигара,
влакът на трезвеността обаче не ще да спре на мойта гара,
мъгла полусива света ми обгръща,
стомахът ми не спира да се преобръща...

Излизам, за поредната бира изгарям,
пламъкът на живота чувствам как в мене бавно догаря,
пия я бързо, прибирам се, мокря си косата,
безпомощен лягам, дано спре да ме боли главата...

Но главоболът не престава да ме мъчи,
нищо че пред всички се правя на много изтънчен,
махмурлукът не оставя ме на мира,
мисля, че е време вече за поредната бира...

Аз и старият кръчмар

Налей ми, приятелю, още няколко капки от тоя отрова,
за да отвора съзнанието си за реалността нова,
дай ми да пия, за да се напия –
да мога с ума си по-лесно новия свят да откроя.

Сипваш ми, но в очите ти виждам,
че за това, което със себе си правя ме ненавиждаш,
недей, приятелю, така както съм трезвен няма да стане,
а не искам вечно тука при вас да остана.

Сипи и на себе си, стари кръчмарю,
за да видиш дверите райски как се отварят,
какво – не искаш, не можеш, а – не е разрешено,
разбирам, и ти искаш да се махнеш, но на смяна не е позволено.

Добре, приятелю стар, ще те изчакам,
другар си ми ти – не искам да те прецакам,
но когато кръчмата затвориш, когато кепенците паднат,
отиваме там, заедно от този пристан отплаваме.

Ето, време е вече и сядаме,
бутилката един на друг подаваме
и вижда всеки от нас в очите на другия пътя,
по който най-лесно да избягаме оттука.

И ето че корабът вече вдига своята котва,
тръгваме с него заедно, всеки обаче самотен,
дано само някоя буря да не го разбие
и попътен вятър имаме, та по-бързо да стигнем.

„Виждам земя!“ някой се провиква,
надеждата в сърцата ни до небесата литва,
но отново разбираме, приятелю, стъпвайки в новия свят,
че пак сме тук, трезви, будни и ни мъчи махмурлукът познат...

Лудост

Слонът бавно влезе през вратата,
стоеше със наведена глава,
подадох му фъстък, облиза ми ръката,
домашната мишка му сипа чаша вода.

Тримата седнахме бързо на масата,
задръстена с купове празни листа,
първо ми обръснаха брадата,
после заговорихме за разни неща.

Обсъдихме живота, вселената и всичко останало,
с тях беше наистина интересно,
северното сияние навън бледорозово бе станало,
запяхме старите друидски песни.

След като привършихме дискусията,
изпаднали почти във транс,
решихме, че е време да закусим,
започна пак странния сутрешен танц.

Слона мишката изяде, пийна тоник Кинли,
след това пък аз закусих с него
и след снощния ни разговор, обзет от мисли,
си създадох мъничка вселена от кубчета лего.

Утре ще ходя на психиатър,
не знам защо, но мама иска,
ще му разправа за снощния малък театър,
а той ще ми даде от хапчетата против глисти.

Събуждам се потен. Дали полудявам?
Боли ме главата, хапчетата си гълтам,
пуша в леглото си без да ставам.
Не съм луд! Знаем го! Но... защо всичко е жълто...

Лудост 2

Не мога да затворя очи, да сънувам,
защото така или иначе в сън аз живея,
затова сега ще полудея, но ще будувам
и старите друидски песни пак ще пея...

Звънва звънеца, отварям вратата,
а там стой рицар, облечен във броня
косата му – досущ златна позлата,
предизвиква ме той на двубой...

Но... чакай... та това е тя –
моята красива и мила любима,
кристалната си пантофка държи в ръка
и нашепва гальовно моето име...

Но аз я убих, припознах се,
след нея дойде цяла свита,
на колене бавно повлякох се,
защото бе дошла за ръката ми да пита...

Пак будя се. Отново съм потен,
отново запалвам и пуша цигара,
знам, че не съм луд, но защо глас нискочестотен,
нашепва ми – не забравяй за жълтото старо...

Лудост 3

Звънна звънецът, отворих вратата,
поканих гостите да заповядат,
извадих чашите, сипах водата,
казах им, че могат да седат.

Тук бяхме страхотна компания –
Анубис, Озирис, Инана и Зевс,
Венера, Кали, Тот и Тинтия,
Исус, Мохамед, Буда и аз.

Поканил бях боговете на гости,
да пийнем, да поговорим за миг
и наистина – говорихме доста
и всеки придаде на казаното своя лик.

Подразни ме малко това, че говореха бавно,
обясняваха всичко като на малко дете,
с гласовете си силни, плътни и равни,
аз всичко разбирах, но почувствах се зле.

Сега вече знам всички истини,
сега мога мои светове да създавам и руша,
сега имам своите светкавични изстрели,
но май сега останах без душа.

Боговете си тръгнаха след мъничка свада,
всички ме гледаха злобно, на кръв,
всеки безмълвно кълнейки „във ада
да изгориш дано, безверник такъв!“

А аз подредих и си легнах в леглото,
заспах, засънувах прекрасен романс,
защото вече знаех какво са доброто и злото –
на едно и също нещо различен нюанс.

И ето, че будя се, мия се, имам главобол,
спомням си снощи и хапчета гълтам,
мисля си, че трябва да е от менте-алкохол,
но всичко наоколо остава си все тъй жълто...

КРАЙ

© 2001–2005 Еди Маринов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2694>]